

Gallerirunda med Dennis Dahlqvist

Den 9 oktober var det dags för Bus Riders femte träff – en gallerirunda i Dennis Dahlqvists regi där ett tjugotal medlemmar fick en guidad tur på tre olika gallerier i galleridistriktet Hudiksvallsgatan.

Dennis Dahlqvist är lektor på Beckmans samt konstkritiker för SVT:s Kulturnyheterna. Under början av 90-talet drev Dennis även det

uppmärksammade galleriet **Ynglingagatan 1**, ett galleri där han bl.a. visade Takashi Murakami, Carsten Höller och Larry Clark (åtskilliga år före konstnärerna blev välkända för en vidare konstkrets).

Gallerirundan inleddes på **Galleri Nordenhake** med att gallerist Ben Loveless introducerade Kristen Ortweds utställning "Run time".

Kristen Ortwed är kanske mest känd för sitt monument över Raul Wallenberg vid Nybroplan och för hur hon arbetar med material som patinerad brons. Verken i Ortweds utställning är bland annat namngivna efter personligheter man kan stöta på i en park.

Enligt Dennis behöver ett bra verk både det konceptuella och det känslolagda. Han menar att det inte behöver finnas en konflikt emellan dessa två begrepp.

Enligt Dennis bygger en fri tolkning på en mängd olika saker och intryck du fått sedan tidigare.

Verket "Krizeleien" ("doodle" på tyska) består av lera täckt med artificiell brons. Här var tanken enligt Loveless att experimentera med "doodles" på en mänsklig skala.

När Dennis i början på gallerirundan frågar gruppen vilka intryck de har av Raoul Wallenbergmonumentet vid Nybroplan, som ofta beskrivs som en amorf (ett formlöst och ej tolkningsbart objekt), menar en av deltagarna att det kan beskrivas som **kontemplativt**. "Man får intryck av död och lidande när man betraktar monumentet", berättar deltagaren.

Dennis berättar vidare att man måste fråga sig själv huruvida namn på verk verkligen passar in på det man ser? Man måste ställa dessa sorters frågor och inte bara svälja vad konstnären berättar för en, slår Dennis fast.

Deltagarna reagerade med att detta var en väldigt **journalistisk approach** till konst, varpå Dennis svarade med att han visserligen är journalist i grunden men att man bortom det måste använda sunt förnuft när man betraktar ett verk. "Först titta, läsa, känna och ställa sig frågan *funkar detta?* och sedan känna efter om verket berör en."

Det verk som i utställningen påminner mest om Kristens monument till minne av Raul Wallenberg är "Midas", ännu ett amorf verk.

Dennis påpekar slutligen att det är enormt mycket **svårare än vad man tror** att göra en amorf och utmanar alla Bus Riders medlemmar att ge det ett försök vid tillfälle.

Gruppen fortsatte sedan till **Galleri Flach** där gallerist James Flach introducerade Karin Ohlins utställning "Det seende som svindlas". Dennis underströk gång på gång vikten av att läsa beskrivningen av verken innan man tittar på dem – något han implementerade på bästa klassrumsmanér hos Galleri Flach. Deltagarna ombads identifiera nyckelord i beskrivningen

och sedan tillsammans analysera huruvida detta återspeglas i

utställningen eller ej.

"Konst är ofta obegripligt – i onödan", menar Dennis. Men att läsa materialet hjälper oss att se och att göra ett eget försök till att begripa vad konstnären vill förmedla.

Dennis sammanfattar: "Det viktiga är att man blir berörd av konsten, sedan är allt annat irrelevant".

Den sista anhalten på gallerirundan är **Nau/Young Art Gallery** som visar **Joakim Blomquists** utställning "Promenade". Vi introduceras till utställningen av gallerist Antonia von Euler som berättar att Young Art Gallery vill fokusera på *sin* generations konstnärer. De har dessutom avvikit från konventionen med vita väggar och har istället

målat sina väggar grå. Detta menar Antonia **bättre framhäver färgerna i fotografierna**. Det var från början var endast en temporär ommålning för en utställning men har med tiden blivit permanent då den uppskattats så av galleriets besökare.

Dennis tycker att det är roligt att någon vågar

tänka utanför lådan vad gäller färg på väggar på gallerier – men tycker

att det hade varit roligare om man hade tänkt ännu längre utanför lådan och målat väggarna i någon stark färg i stället!

Galleristen tillägger att deras unga okonventionella galleri är mer inbjudande för den oerfarne konstintresserade, än ett konventionellt sterilt vitt galleri.

Joakim Blomquists fotografier beskrivs av Dennis som överexponerade och en aning mjölkiga i färgen. På bilderna syns vardagliga figurer mitt i diverse turistparadis. Konstnären vill genom detta grepp visa på den karga vardagen mitt ibland frodande turism.

Dennis berättar att han alltid ställer sig följande frågor:

- Köper jag detta?
- Är detta intressant?
- Är det en viktig berättelse att berätta?

Han menar vidare att konstnären påstår att bilderna är dokumentära, men att de trots detta ser konstruerade och en aning

regisserade ut. Han ställer sig då frågan om det kanske finns någon poäng med att det ser konstruerat ut? Utan att egentligen få svar på den frågan avslutar han gallerirunda med en bra devis:

”Konst är en sådan sak som kan få vara ambivalent. Man måste inte alltid veta!”

